

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 31

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 07/04/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, hôm nay có 38 câu hỏi. Chúng ta giải đáp theo thứ tự. Phần đầu là câu hỏi của đồng tu trong nước.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, lão pháp sư trong buổi giảng thường nói, xã hội hiện đại chú trọng bản quyền, quyền tác giả đã làm hạn chế việc lưu hành thiện pháp, nhưng đối với người hiện đại mà nói thì lại cho rằng đó là biểu hiện của việc tôn trọng quyền sở hữu trí tuệ, xin pháp sư khai thị.

Đáp: Chúng ta đương nhiên phải tôn trọng đối với ý nguyện của mỗi cá nhân, đặc biệt là tài sản, đương nhiên phải tôn trọng. Nhưng Trung Quốc từ xưa đến nay có hai loại người được đa số mọi người trong thiên hạ tôn trọng, yêu mến, hai loại người này, một là thầy dạy học, hai là bác sĩ. Hai loại người này là cứu đời, không có quyền tài sản, cho nên trước tác của họ là hoan nghênh sao chép. Người sao chép càng nhiều thì càng tôn trọng họ; bạn không tôn trọng họ, không thích xem tác phẩm của họ thì tôi sao chép của bạn làm gì, tôi tốn nhiều tiền như vậy. Bỏ tiền ra sao chép của bạn, vậy thì đương nhiên tác phẩm của bạn có giá trị, tác phẩm của bạn đích thực có lợi ích đối với xã hội thì người ta mới bằng lòng lưu hành tác phẩm của bạn. Hiện tại hạn chế như vậy, có bản quyền, có quyền tác giả hạn chế thì những thứ này không thể phổ biến lợi ích chúng sanh được.

Đặc biệt hiện nay cả xã hội động loạn, nếu như có phương pháp hay có thể cứu vãn thế giới, hiện nay chúng ta khắp nơi trên thế giới nghe được làm thế nào hóa giải xung đột, làm thế nào có thể thúc đẩy an định hòa bình. Người trên toàn thế giới làm, thực sự có một số người có cách nhưng bị quyền tác giả hạn chế mất, không còn cách nào, đi vào ngõ cụt. Chính sách này thật ra mà nói là bóp chết tâm nguyện của rất nhiều người từ bị cứu đời, cho nên điều này không phải là tôn trọng họ, nói không dễ nghe là nhục mạ họ. Ngay cả người xưa đều bị chướng ngại, ngay cả Đại tạng kinh cũng có bản quyền thì còn ra thể thống gì! Bản quyền này là của Thích-ca Mâu-ni Phật, Thích-ca Mâu-ni Phật đưa cho bạn bản quyền khi nào? Họ sắp chữ, văn tự

không có quyền tác giả, nhưng sắp chữ là họ làm, họ đòi quyền này, bạn không thể in của họ, vậy thì phải làm sao? Chúng ta chỉ đành sắp chữ lại, sắp chữ lại không giống với sắp chữ của họ, vậy thì không phải là bản quyền của họ, bạn xem gây ra nhiều phiền phức biết bao.

Bản quyền, quyền tác giả là ai làm ra? UNESCO làm ra. Lúc tôi tham gia hội nghị quốc tế, người phát ngôn rất nhiều, tôi trưng cầu ý kiến của họ, có một số người nói rất hay, trong đại hội đều có ghi hình, quay video, tôi nói thứ này của bạn có thể phát sóng trên kênh truyền hình của chúng tôi, bản thân chúng tôi có đài truyền hình vệ tinh. Tôi nói vậy có bản quyền không? Vẫn phải ký giấy ủy quyền. Như vậy tôi mới biết được, họ nói với tôi bản quyền này là do UNESCO làm ra. Làm ra cái này, có ý tưởng như vậy, đặt ra pháp luật này, trong nhân quả Phật pháp mà nói, người này đòi đòi kiếp kiếp ngu si, tại sao vậy? Họ chướng ngại trí tuệ của người khác, quả báo của họ trong tương lai là đòi đòi kiếp kiếp ngu si, tới lúc nào họ mới có thể thoát ra được? Pháp luật này bị phế bỏ, không còn nữa thì họ mới thoát ra được, rất phiền phức! Không biết rằng động não để ký những văn tự này rất dễ dàng, nhưng quả báo sau đó không thể tưởng tượng được. Chúng ta phải biết điều này.

Cho nên người đọc sách trước đây của Trung Quốc đều đang lợi ích thiên hạ, tất cả mọi trước tác tuyệt đối không có bản quyền, tuyệt đối không có quyền tác giả. Đòi này của tôi, tôi thích đọc sách, bạn xem thử những sách tôi đọc, người khác mang sách tới, đầu tiên tôi sẽ xem trang bản quyền, nếu như viết “sở hữu bản quyền, sao chép truy cứu”, sách này tôi không đọc. Cho nên có rất nhiều người hỏi tôi, tại sao thầy không đọc? Tâm lượng nhỏ như vậy, họ có thể viết ra được điều gì hay đây? Không có tâm yêu thương, họ là thương nhân, họ không phải là người đọc sách, họ coi tác phẩm của mình thành hàng hóa để mua bán, khát khe như vậy thì họ có thể viết ra được điều gì hay? Cho nên không cần lãng phí thời gian của tôi, cũng không cần lãng phí tinh thần của tôi.

Bạn xem sách xưa của Trung Quốc chúng ta, sách xưa, sách khâu chỉ trước đây phía sau đều là “hoan nghênh sao chép, công đức vô lượng”, không có nhắc tới bản quyền, không có hai chữ “bản quyền” này, chính là hoan nghênh sao chép, công đức vô lượng, đây là văn hóa truyền thống Trung Quốc 5.000 năm. Hiện tại những thứ của Trung Quốc không cách nào lưu hành trên toàn thế giới, hạn chế này rất lớn, đây là gì? Chúng sanh không có phước, yêu ma quỷ quái làm ra những chướng ngại này. Sau khi chúng ta hiểu được, tức là những thứ của bản thân chúng ta phải biết

được không có bản quyền. Nhưng không có bản quyền hiện tại lại có một phiên phức, người khác đều có bản quyền, nếu bạn không có bản quyền, vậy họ sẽ mang những thứ của bạn đi đăng ký là bản quyền của họ, chuyện này thì phiền phức lớn rồi! Cho nên hiện tại có lúc chúng tôi in phía sau là “sở hữu bản quyền, hoan nghênh sao chép”, dùng phương pháp này, chúng tôi có bản quyền, chúng tôi hoan nghênh sao chép, chúng tôi không nghiêm cấm sao chép, “hoan nghênh sao chép, công đức vô lượng”, có thể dùng cách này.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, bản thân đệ tử từng bị ung thư, do đó chí thành niệm Phật sám hối, hiện tại đã hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh. Con của đệ tử đang học đại học, tâm địa thiện lương, cũng rất tôn trọng lão pháp sư. Hiện tại con [của đệ tử] bị bệnh nặng, con khuyên nó niệm Phật nghe kinh, nó lại nói không có thời gian, hy vọng con tới nơi này, thỉnh lão pháp sư khai thị chỉ điểm cho nó.

Đáp: Duyên này cũng rất khéo, hôm nay tôi nhận được một bộ đĩa của Bắc Kinh gửi tới, tên là Tiểu Viện Sơn Tây. Có hơn 70 người, lớn nhất là chín mươi mấy tuổi, nhỏ nhất là mười mấy tuổi, đều mắc phải căn bệnh không chữa trị được, họ hoàn toàn dựa vào nghe kinh niệm Phật khôi phục lại sức khỏe. Sau khi chúng tôi nghe được tin tức này, tin tức này là do hội trưởng Lăng Tư trước đây của Học hội chúng ta, bà ấy mang một bộ từ Bắc Kinh tới cho tôi xem. Sau khi tôi xem xong đã giảng giải một tiếng đồng hồ cho mọi người, nói rõ đây là đạo lý gì. Đây không phải là mê tín, đây chính là câu mà Phật từng nói trong kinh Di Giáo, “giữ tâm một chỗ, không việc gì không làm được”, trong Đại thừa giáo thường nói “hết thầy pháp do tâm tưởng sanh”, đây chính là ý niệm chữa khỏi bệnh của bản thân.

Chuyện này trước đây tôi giảng không nói rõ ràng như vậy, không thấu triệt như vậy. Hơn 20 năm trước lúc tôi ở Mỹ, tôi cũng từng báo cáo với mọi người, lúc ở Dallas, có một lần bị cảm, đồng tu đưa tôi đi khám bác sĩ. Bác sĩ này là người Trung Quốc, nghe nói hiện tại bác sĩ này cũng không còn nữa, đã qua đời rồi, tuổi tác cũng không lớn. Tôi nói với bác sĩ, bệnh nhân chữa khỏi bệnh không phải là bác sĩ chữa khỏi. Anh ấy rất kinh ngạc, tôi nói chữa khỏi thế nào? Lòng tin chữa khỏi, người bệnh có lòng tin đối với bác sĩ, có lòng tin đối với thuốc men, là lòng tin chữa khỏi cho họ; nếu như người bệnh này hoài nghi bác sĩ, hoài nghi thuốc men, vậy thì không chút hiệu quả nào. Tôi nói xong, anh ấy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu, anh ấy đồng ý quan điểm của tôi. Tôi nói bác sĩ chữa khỏi cho người bệnh, bác sĩ có lòng tin đối với y thuật của mình, cũng có lòng tin với việc có thể chữa khỏi cho bệnh nhân này,

đôi bên đều có lòng tin mới sanh ra hiệu quả, nếu một bên đánh mất lòng tin thì đều không có khả năng có hiệu quả, đây là hơn 20 năm trước.

Hiện tại chúng ta đối với chuyện này càng hiểu thấu triệt hơn, đặc biệt là thí nghiệm của tiến sĩ Emoto Masaru của Nhật Bản, đã làm ra một chứng minh khoa học cho Phật giáo. Bạn xem nước là khoáng vật, nó không phải là động vật, cũng không phải là thực vật, nó là khoáng vật. Khoáng vật có thấy nghe hay biết, chúng biết nhìn, chúng biết nghe, hiểu được ý của người. Con người chúng ta có ý niệm thiện đối với chúng, kết tinh của chúng sẽ vô cùng đẹp, điều này có thể nhìn thấy được thông qua kính hiển vi, đều chụp rất nhiều bức ảnh; nếu như có ý niệm ác đối với chúng, “tôi ghét bạn, không thích bạn” thì kết tinh của chúng rất xấu xí. Vậy tức là cho thấy thân thể của chúng ta, thân thể vốn là khỏe mạnh, không phải là có bệnh, mỗi người đều là khỏe mạnh, đều là viên mãn, bệnh là thế nào? Tâm của bạn bất thiện, ý niệm bất thiện, làm cho tổ chức tế bào của bạn bị hỏng, bệnh sinh ra là do vậy. Nếu bạn thay đổi ý niệm, ý niệm thiện, tụng kinh là ý niệm thiện, niệm Phật là ý niệm thiện. Thí nghiệm của Emoto Masaru, ông cầm một ly nước đặt lên Tâm kinh, phía dưới là Tâm kinh, để trên Tâm kinh, để một tiếng đồng hồ, mang ly nước đó tới kính hiển vi xem, kết tinh vô cùng đẹp. Ông từng thử Tâm kinh, từng thử kinh Pháp Hoa, còn thử qua một số chú ngữ, đều vô cùng đẹp. Chúng ta tụng kinh niệm Phật, tâm này là đẹp nhất, nó có thể phục hồi tất cả tế bào không tốt của chúng ta, tế bào phục hồi thì cơ quan của bạn sẽ khôi phục bình thường, bệnh này liền khỏi, không còn bệnh nữa. Cho nên nó có đạo lý trong đó, không phải là không có đạo lý.

Nếu bạn thực sự hiểu thì không phải là mê tín. Không phải là nói tôi niệm Phật, Phật gia trì, không phải vậy. Bởi vì bạn niệm Phật thì ý niệm đó là tốt nhất, ý niệm đó phục hồi lại toàn bộ những tế bào không tốt trong thân thể của bạn, là chuyện như vậy. Bạn hiểu được đạo lý này thì bạn mới biết nếu ý niệm tập trung sẽ sanh ra hiệu quả không thể nghĩ bàn được. Ở Trung Quốc, lần trước không biết là ai tặng tôi một cuốn sách về khả năng đặc biệt, là một người có khả năng đặc biệt nổi tiếng nhất Trung Quốc, tên là Trương Bảo Thắng, tặng cuốn sách này cho tôi, tôi đọc nó rồi, khả năng của anh ấy rất mạnh. Khả năng này là gì? Là dùng ý chí tập trung, người bình thường chúng ta ý chí bị tán loạn, rất không dễ gì tập trung. Bạn xem anh ấy muốn phát công, phát công chính là tập trung, chuyện nhỏ đại khái hết vài phút, lớn một chút, đại khái anh ấy cần mười mấy phút, có lúc cần nửa tiếng đồng hồ, ý chí tập trung đến mức độ đó thì anh ấy mới có thể đột phá. Cho nên điều này không hiếm

lạ, người nào cũng có, vấn đề là bạn có thể tập trung hay không, cũng giống như ánh sáng này, anh ấy có thể tập trung ánh sáng này thành một điểm thì ánh sáng này rất mạnh, nó khởi tác dụng, ánh sáng của chúng ta là phân tán, không thể tập trung, chính là đạo lý này.

Cho nên bạn phải cố gắng tu hành, tu hành là gì? Tập trung ý niệm, vậy thì sự khỏe mạnh của cơ thể bạn toàn bộ đều có thể khôi phục, đạo lý là ở chỗ này. Nếu bạn hiểu được đạo lý này, tin tưởng đạo lý này, bản thân cố gắng rèn luyện, đời này của bạn có thể không bị bệnh, cả đời không cần đi khám bác sĩ, thân thể khỏe mạnh. Cho nên con người nhất định phải có tâm hoan hỷ, nhà Phật nói pháp hỷ sung mãn, không được lo âu, không được phiền não, phiền não sẽ khiến con người già yếu. Một người thường sanh phiền não, thường tức giận thì tuổi thọ của người này sẽ không dài, hơn nữa già yếu rất nhanh, chắc chắn rất nhiều thói xấu. Càng là tính tình không tốt thì thói xấu càng nhiều, hai phương diện này bổ sung cho nhau, có liên quan đến nhau. Cho nên họ có thể sửa đổi tính tình, gặp người khác đều không so đo nữa, đều hoan hỷ, sau khi sửa đổi tính tình thì thân thể của họ sẽ khỏe mạnh. Phải hiểu đạo lý này, sau khi bạn hiểu được, bạn xem hơn 40 người trong tiêu viện Sơn Tây, họ bị ung thư, bác sĩ đều từ bỏ chữa trị, không ngờ tụng kinh niệm Phật hai ba tháng liền có hiệu quả rất tốt, sau khi hồi phục nhiều năm không hề bị lại, chữa trị còn thù thắng hơn thuốc men, phải hiểu đạo lý này. Cho nên con của bạn có bệnh này, có thể đưa cho cậu ấy tham khảo.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, trong Tam Thời Hệ Niệm, cư sĩ chưa thọ Bồ-tát giới liệu có thể làm *duy-na* và *duyệt chúng* không?

Đáp: Trong tình huống bất đắc dĩ thì có thể, mức độ thấp nhất là họ phải thọ tam quy ngũ giới thì họ mới như pháp, mới có cảm ứng. Tam quy ngũ giới hoặc là thọ Bồ-tát giới, nếu như hữu danh vô thực thì hiệu quả không lớn, tại sao vậy? Giao tiếp với quý thần, quan trọng nhất là chân thành, thành ất linh, không thành thì không linh. Bạn thực sự thọ qua tam quy ngũ giới, bạn làm được tam quy ngũ giới; bạn chưa làm được mà chỉ thọ thôi thì đó là giả, đó là hữu danh vô thực, quý thần coi thường bạn. Bạn thực sự làm được rồi, quý thần sẽ rất cung kính bạn. Hơn nữa, đức Phật giảng rất rõ ràng trong kinh, thực sự làm được tam quy thì có 36 vị thần hộ pháp, thọ giới, một giới điều có năm vị thần hộ giới, năm giới đều thọ viên mãn rồi, đều có thể làm được thì có 25 vị thần hộ giới, 36 vị thần hộ pháp, vậy thì quý thần sao lại không tôn kính bạn được? Cho nên thọ rồi thì nhất định phải làm được, thọ

rồi không làm được, đó là lừa gạt Phật Bồ-tát, cũng lừa gạt chính mình, cũng lừa gạt chúng sanh, đó là có tội, nhất định phải hiểu điều này.

Hiện tại tại sao sau khi chúng ta thọ xong tam quy ngũ giới, Bồ-tát giới lại không làm được? Không những điều này không làm được, ngay cả thập thiện nghiệp căn bản, thập thiện nghiệp là nền tảng, không làm được thập thiện nghiệp, vậy thì tam quy ngũ giới đều là giả, không có khả năng làm được. Thập thiện nghiệp là nền tảng của nhà Phật, không làm được thập thiện nghiệp, chúng tôi nghĩ vẫn có nền tảng càng sâu hơn, đó chính là Tiểu thừa, thiện pháp của trời người, cho nên hiện tại chúng tôi dùng Đệ Tử Quy để học bù, bù đắp sự thiếu hụt này. Bạn có thể làm được Đệ Tử Quy thì thập thiện nghiệp không thành vấn đề, rất dễ dàng thực hành; sau khi thực hành thập thiện nghiệp, tam quy ngũ giới sẽ có thể làm được, vậy thì rất có thọ dụng. Bạn làm được tam quy ngũ giới, bạn phải tin rằng có 36 vị thần hộ pháp, 25 vị thần hộ giới, vậy thì rất không dễ dàng. Cho nên nhất định phải làm thật, nếu bạn không làm thật, làm giả thì không có thần hộ pháp, bên cạnh bạn sẽ là cái gì? Yêu ma quỷ quái. Yêu ma quỷ quái có lúc sẽ trêu đùa bạn, có lúc sẽ gây phiền phức cho bạn, không thể không hiểu điều này.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, tập tục thế gian gọi là “thất bát xuất, bát bát táng”, phạm là gặp ngày mừng bảy, mừng tám, mười bảy, mười tám thì không đưa tang hoặc mai táng. Xin hỏi tín đồ Phật giáo nên thuyết phục họ như thế nào, để giúp họ phá bỏ được hạn chế này?

Đáp: Đây là phong tục tập quán của nhân gian, không dễ gì phá bỏ, tại sao vậy? Đã là thâm căn cố đế rồi. Nhưng thời đại hiện nay đã có rất nhiều người không tin tưởng nữa, có người tin tưởng, người không tin tưởng cũng rất nhiều, đây là phong tục tập quán. Đặc biệt là coi trọng phong thủy, thông thường xem phong thủy, đoán mệnh, xem tướng thì họ rất coi trọng chuyện này. Trong Phật pháp thì không coi trọng những chuyện này, Phật pháp nói với chúng ta, bạn xem “ngày nào cũng là ngày tốt, giờ nào cũng là giờ tốt”, cho nên Phật pháp không có điều này. Ví dụ thông thường thờ Phật, thờ thần thì bày biện bàn thờ rất đẹp đẽ, đều rất nghiêm chỉnh, nhưng cúng Phật thì không có. Phật pháp, các bạn phải biết, Phật pháp thực sự nói với bạn, coi trọng thực chất chứ không coi trọng hình thức. Tại sao lại trang nghiêm về mặt hình thức? Là vì tiếp dẫn người sơ học. Giống như chúng ta biểu diễn văn nghệ vậy, tiếp dẫn người sơ học, đại chúng chưa tiến vào cửa Phật, để họ sau khi nhìn thấy điều này thì trong lòng cảm động. Là một loại phương pháp, phương tiện

để tiếp dẫn tín đồ, tiếp dẫn chúng sanh, mục đích là ở chỗ này, không liên quan chút nào đến quý thân. Cho nên chúng ta phải hiểu được đạo lý này, nó không so đo những chuyện này. Quan trọng nhất chính là chân thành, bất kể là đối người tiếp vật, cho đến đối đãi quý thân đều là một đạo lý, chí thành cảm thông.

Ở phía sau quyển kinh tôi có thêm vào hai câu, hai câu tôi thêm vào là “người nào cũng là người tốt, việc nào cũng là việc tốt”. Chúng ta sẽ tâm khai ý giải, đối với người thế nào thì bạn cũng sẽ không có oán hận, sẽ không nhìn thấy mà buồn bã, người nào cũng là người tốt, việc nào cũng là việc tốt, bạn vĩnh viễn tâm bình khí hòa, như vậy có sự giúp đỡ rất lớn đối với đạo dưỡng sinh. Có điều gì phải tức giận chứ? Bạn nghĩ xem trong kinh Kim Cang nói, “phàm những gì có tướng đều là hư vọng”, “hết thấy pháp hữu vi như mộng huyễn bọt bóng”, có gì mà phải so đo. Buông xuống sự phân biệt chấp trước này, bản thân được đại tự tại, bản thân được tâm hoan hỷ.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, đệ tử là chúng xuất gia, muốn tuân theo câu “thâm nhập một môn” mà lão pháp sư dạy. Nhưng trong rất nhiều đĩa mà lão pháp sư giảng, nên chọn môn nào để thâm nhập mới đúng?

Đáp: Câu này bạn hỏi rất hay, thâm nhập một môn là có thứ tự, trước tiên bạn dùng công phu một năm để thâm nhập Đệ Tử Quy, có kì hạn, tức là một năm này tôi nhất định phải làm được Đệ Tử Quy, không làm không được. Hiện tại chúng tôi mở lớp bồi dưỡng ở Lô Giang, học sinh của lớp bồi dưỡng ở đó có thời hạn là hai tháng, hai tháng phải làm được, có thể thực hành được, cho nên họ đi ra ngoài dạy người có thể sanh ra hiệu quả vô cùng tốt. Nhóm giáo viên này tuổi đời đều rất trẻ, đều là hai mươi, ba mươi tuổi, họ là giáo viên mầm non, giáo viên tiểu học, giáo viên cấp hai, bồi dưỡng hai tháng đã làm được rồi. Cô Dương nói với tôi, các bạn đều biết thầy Thái Lễ Húc, người đạt được đến trình độ như thầy Thái hiện tại có mười người, tức là nói hiện tại chúng tôi có mười thầy Thái. Mục tiêu của tôi là hy vọng có thể có 30 người.

Cho nên năm đầu tiên của bạn chính là thâm nhập một môn Đệ Tử Quy, năm thứ hai thâm nhập một môn Thập Thiện Nghiệp, nếu bạn là người xuất gia, năm thứ ba lại thâm nhập một môn Sa-di Luật Nghi, ba năm này bạn cắm rễ xuống, thâm căn cố đế. Sau đó bạn tu Tịnh độ thì bạn có thể chọn kinh Vô Lượng Thọ, hoặc là A-di-đà Kinh Yếu Giải, Sớ Sao đều được, bạn chọn thâm nhập một môn, cả đời không thay đổi thì đời này của bạn chắc chắn thành tựu. Cho nên ba năm nền tảng này quan

trọng hơn bất kỳ điều gì, nếu như không có ba năm nền tảng này, một môn này bạn không thể thâm nhập được, bạn tốn mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm đều không thể tiến vào được. Cho nên có nền tảng quá quan trọng. Bạn xem có rất nhiều đồng tu tại gia xuất gia, tu hành học đến già đều không có cách nào, không làm được thập thiện nghiệp, nguyên nhân là gì? Không có Đệ Tử Quy, tam quy ngũ giới đều là hữu danh vô thực. Bạn thực sự nghiêm túc làm, đích thực sẽ được tam bảo gia trì, long thiên thiện thần ủng hộ.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, gần đây khi tụng kinh niệm Phật, nếu bị người khác quấy nhiễu sẽ thường sanh khởi tâm phiền chán, thậm chí là muốn mắng người. Xin hỏi nên điều phục thế nào?

Đáp: Chuyện này bạn cần có công phu định lực, công phu định lực nói thì dễ nhưng làm thì không dễ, thường là phải giác ngộ. Học Phật nhiều năm như vậy, trước tiên phải biết, người khác tới quấy nhiễu hoặc điện thoại tới quấy nhiễu đều thuộc về nghiệp chướng của chính mình, phải hiểu đạo lý này, đừng đổ lỗi chuyện này cho người khác. Nếu bạn có khả năng tránh né thì đó là tốt nhất. Lúc tôi tụng kinh ở trong phòng, tôi đóng cửa lại, rút dây điện thoại ra, sau khi tụng kinh xong tôi lại mở cửa, đây đều là phương pháp. Ở nơi công cộng, ở trong chùa chiền, tìm một nơi ít người đi tới, nơi yên tĩnh, chúng ta tụng kinh ở đó, tận lực tránh né như vậy. Cho nên không thể không hiểu những đạo lý này, cho dù có người tới quấy nhiễu, cũng là tới khảo nghiệm công phu định lực của bạn. Nếu có thể không bị hoàn cảnh bên ngoài quấy nhiễu, vậy thì công phu của bạn đặc lực; còn bị quấy nhiễu thì cho thấy công phu của bạn chưa đặc lực. Đó cũng là một loại khảo nghiệm, không nên đi so đo.

Hỏi: Thứ bảy, lúc nghe kinh, nếu không nghĩ bất kỳ điều gì, chuyên tâm nghiêm túc nghe thì liệu có phải là một loại chấp trước không? Hoặc là nên trong tâm niệm Phật, lià tâm ý thức nghe kinh?

Đáp: Không làm được lià tâm ý thức, chắc chắn là bạn làm không được, tại sao vậy? Thực sự có thể làm được lià tâm ý thức nghe kinh thì bạn đã là trên A-la-hán, A-la-hán vẫn chưa làm được, đây là pháp thân Bồ-tát, đây là mục tiêu mà chúng ta hướng tới. Hiện tại khởi tâm động niệm của bạn vẫn còn ta, vẫn còn người, kinh Kim Cang nói bốn tướng của bạn đều đầy đủ, “tướng ta, tướng người, tướng chúng sanh, tướng thọ giả”, bốn tướng đều đầy đủ, bạn làm sao có thể lià tâm ý thức? Cho nên đây là rất không dễ dàng. Lià tâm ý thức chính là chuyển thức thành trí, pháp thân Bồ-tát, trong kinh Hoa Nghiêm là Sơ trụ của Viên giáo trở lên, đây là rất không

dễ dàng. Nghe kinh đọc kinh chúng ta có thể làm được chuyên tâm, trong lúc tụng một bộ kinh không có vọng tưởng thì đó là rất giỏi rồi, tâm của bạn sẽ chuyên chú, tâm sẽ dần dần tập trung, vậy thì rất có thọ dụng.

Lúc mới học, bạn tụng một bộ kinh thường có rất nhiều vọng tưởng, không cần sợ hãi, tại sao vậy? Mỗi người đều giống nhau, không phải một mình bạn có tình huống này, mỗi người đều có, mới bắt đầu học mà! Hết lòng cố gắng học tập, đều cần ba đến năm năm thì vọng niệm của bạn mới giảm bớt. Đó là bạn thực sự dụng công, không dụng công thì không làm được, ba mươi năm, năm mươi năm, bạn tụng một bộ kinh vẫn là có rất nhiều vọng tưởng, công phu không đắc lực. Công phu dùng ở chỗ nào? Dùng trong cuộc sống thường ngày, đó là không so đo với người khác, không được nhìn cái này không thuận mắt, nhìn cái kia cũng không quen, đây là phiền não rất nghiêm trọng. Bạn phải trong cuộc sống thường ngày, chuyện gì cũng đều nhìn quen, người nào cũng đều nhìn quen, hết thấy thực sự làm được tùy duyên. “Hàng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức”, chung sống với người khác, mọi xử sự đều không có thành kiến, có thể chung sống hòa thuận với bất kỳ ai, đối xử bình đẳng, khiêm hạ cung kính, điều này rất quan trọng. Bạn không thể khiêm hạ, không thể cung kính, khắp nơi đòi người khác chiều ý mình thì chuyện này sẽ phiền phức, đây là vĩnh viễn không có cách nào rời khỏi phiền não được; bản thân phải có thể chiều ý người khác, đừng bắt người khác chiều theo ý mình. “Phiền não nhẹ, trí tuệ tăng”, thường phải trong cuộc sống quanh năm suốt tháng, đặc biệt là trong đối nhân xử thế tiếp vật, đây chính là công phu thực sự. Học được phải biết dùng, phải dùng ở những chỗ này.

Đọc kinh cũng giống vậy, không cần nghĩ đến thế nào là phân biệt, thế nào là chấp trước, không nghĩ đến, bạn nghĩ đến nó thì là phân biệt, là chấp trước, làm sao bạn có thể rời khỏi vọng tưởng phân biệt chấp trước? Chỉ cần không nghĩ đến nó, chỉ cần nghĩ đến chuyện này tôi có nên làm không, tôi làm có đúng không, thường là nhất định không được ảnh hưởng người khác, đây là nguyên tắc, điều này cũng không dễ gì làm được. Tôi không ảnh hưởng người khác, họ cũng có điều không vừa lòng đối với tôi, vậy thì làm thế nào? Bồ-tát nói “noi Bồ-tát ở khiến hết thấy chúng sanh sanh tâm hoan hỷ”, họ không thích tôi, tôi thấy họ tới liền mau chóng tránh đi, người xưa chính là cách làm như vậy, tránh né. Tôi đối với họ cung kính, họ đối với tôi không cung kính, chỉ cầu bản thân tôi không có lỗi lầm, không cần trách người khác có lỗi lầm hay không, không cần để ý đến họ. Bản thân tôi không có lỗi lầm, bản

thân tôi làm đúng đắn là được rồi, thời gian lâu rồi dần dần sẽ cảm động đối phương. Đây là dùng tâm chân thành để cảm ứng.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người nhà không tin Phật, những món thịt mà họ ăn xong còn dư lại, con quy y, niệm Phật, niệm chú vãng sanh cho chúng, lại dùng ý niệm bố thí cho chúng sanh vô hình, sau đó mới vứt đi, xin hỏi liệu có được không?

Đáp: Có thể, nhưng bạn quy y, niệm Phật, niệm chú vãng sanh cho chúng, sau đó là cúng dường thịt này cho chúng sanh vô hình, như vậy thì không được. Nếu như trong hoàn cảnh cho phép, thịt mà họ ăn còn dư lại, bạn dùng giấy nilon gói lại, chôn xuống dưới đất, như vậy sẽ rất như pháp, những chúng sanh này sẽ cảm kích bạn. Không được tùy tiện xử lý, tùy tiện xử lý đây là rất không cung kính.

Hỏi: Câu hỏi thứ chín, người xưa nói “lưu hạt com thừa thương chuột đói”, nhưng loài chuột là động vật có hại cho sức khỏe, xin hỏi liệu có mâu thuẫn đối với quan niệm vệ sinh không?

Đáp: Nếu bạn thực sự học Phật thì nó không mâu thuẫn, tại sao vậy? Có thể chung sống hòa thuận với chúng, đối xử bình đẳng, giúp đỡ lẫn nhau, chúng hiểu được ý của con người. Hiện tại những năm này chúng tôi cùng với những động vật nhỏ, chung sống với động vật nhỏ trong nhà đều vô cùng tốt, trong nhà có muỗi, có ruồi, chúng tôi tuyệt đối không làm hại chúng, chúng cũng sẽ không làm hại chúng tôi; nếu bạn hại chúng, chúng sẽ hại bạn, vậy thì phiền phức lớn! Bạn thực sự dùng tâm thương yêu đối xử với chúng, chúng cũng sẽ dùng tâm thương yêu để thương yêu bảo hộ bạn, làm sao lại truyền nhiễm bệnh cho bạn được? Nếu bạn thường giết chúng thì chúng sẽ mang rất nhiều vi khuẩn gây bệnh tới, khiến cả nhà của bạn đều bất an, chúng muốn báo thù. Cho nên lời này của người xưa rất có đạo lý, nhưng con người hiện nay sẽ không tiếp nhận, cũng tức là hiện tại con người tin tưởng khoa học, không tin tưởng nhân quả, người xưa tin tưởng nhân quả, tin tưởng vạn vật trong trời đất đều có thể đối xử tốt, đều có thể hợp tác với nhau.

Hỏi: Câu hỏi thứ mười, cư sĩ thọ qua Bồ-tát giới, bởi vì thời gian tu hành có hạn, liệu có thể vừa ôm trẻ nhỏ trong lòng, vừa đọc kinh không?

Đáp: Trong lòng ôm trẻ nhỏ thì có thể niệm Phật, nếu đọc kinh, vậy thì quyền kinh đó bạn có thể đọc thuộc lòng thì được; nếu bạn phải nhìn quyển kinh để đọc, một mặt là không cung kính, một mặt khác là đứa trẻ chắc chắn sẽ quấy nhiễu bạn, bạn có thể đọc thuộc lòng thì không vấn đề gì.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, trong nhà trước đây từng thờ cúng Bảo Gia Tiên, hiện tại không tiến đi được.

Đáp: Đại khái thỉnh tiên tới, chủng loại tiên rất nhiều, nghe nói ở miền bắc Trung Quốc rất nhiều Hồ Tiên, rất nhiều người thờ Hồ Tiên này để bảo hộ gia đình.

Hỏi: Hiện tại không tiến đi được, câu hỏi đầu tiên, xin hỏi liệu có ảnh hưởng chủ nhân vãng sanh không? Thứ hai, không lập bài vị mà bật đĩa giảng kinh cho họ nghe có được không?

Đáp: Thực ra đó cũng là chúng sanh, nếu trước đây bạn đã thỉnh họ tới bảo hộ gia đình bạn, hiện tại học Phật muốn đuổi họ đi, vậy không thông đạt nhân tình, nên tiếp tục giữ họ lại làm thần hộ pháp cho gia đình bạn. Cho nên đặt bài vị của họ bên cạnh tượng Phật, như vậy là đúng rồi, họ cũng hoan hỷ. Thay họ quy y, cũng thay họ thọ ngũ giới, để họ hộ trì Phật pháp, hộ trì gia đình bạn, như vậy không phải rất tốt sao? Tại sao phải đuổi họ đi?

Hỏi: Tiếp theo là sáu câu hỏi của đồng tu trên mạng. Câu hỏi đầu tiên, con tem đóng dấu bùa điện sẽ bị dơ bẩn, xin hỏi con tem có hình tượng Phật Bồ-tát hoặc là văn tự thuyết minh của Phật giáo thì có thể sử dụng không?

Đáp: Có thể sử dụng. Đây cũng là tuyên truyền, bạn dán con tem này lên gửi cho bạn bè của bạn, bạn bè không tin Phật, nhìn thấy tượng Phật này cũng là “một phen thoáng qua mắt, vĩnh viễn thành hạt giống đạo”. Nếu họ vứt bỏ hay chà đạp thì cũng không sao, dù sao cũng có công và họ cũng có tội, sau khi thọ tội xong thì hạt giống Phật sẽ khởi tác dụng. Đáng sợ nhất là đời này bạn căn bản không gặp được, vậy thì rất khó có duyên với Phật, cho nên chỉ cần có duyên với Phật, có chút lỗi lầm cũng không sao. Hướng hồ tương lai họ thực sự tiến vào cửa Phật, họ có thể sám hối, sám trừ nghiệp chướng.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, Tây Phương Tam Thánh đều là bốn sư, lúc lâm chung A-di-đà Phật tới tiếp dẫn, liệu Quán Âm Bồ-tát và Đại Thế Chí Bồ-tát sẽ cùng tới không? Nếu A-di-đà Phật không tới, liệu có thể đi cùng Quán Âm Bồ-tát hoặc là Đại Thế Chí Bồ-tát không?

Đáp: Có thể, Tam Thánh đều là bốn tôn của chúng ta, lúc lâm chung có một số ma sẽ biến hiện thành hình tướng Phật Bồ-tát tới tiếp dẫn bạn, nếu bạn không hiểu được thì sẽ đi theo họ, vậy thì sai rồi. Nhưng ma tuyệt đối không thể biến thành bốn tôn, biến thành bốn tôn thì họ sẽ phạm pháp, vậy thì thần hộ pháp sẽ can thiệp, tuyệt

đổi không được phép. Họ biến thành các vị Bồ-tát khác, các vị Phật khác, chuyện này không sao, đây là họ giả mạo, bạn tự mình đi theo họ thì bạn đáng đời, thần hộ pháp không quản những chuyện này. Cho nên phải hiểu đạo lý này, bôn tôn mà chúng ta thờ cúng. Chúng ta cũng phải thâm nhập một môn, đời này chúng ta thờ một tôn tượng Phật, mỗi ngày bạn nhìn thấy tôn tượng, mỗi ngày bạn nghĩ đến tôn tượng, tới lúc lâm chung A-di-đà Phật nhất định hiện tướng này tới, hằng ngày nghĩ cuối cùng nghĩ thành công. Cho nên không được thường xuyên đổi tượng Phật, thường đổi tượng Phật sẽ làm loạn ý niệm của chúng ta.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, người học Phật nên thường giữ tâm bình đẳng, tránh xa hết thấy thiện ác phân biệt, nếu đã như vậy thì phải xem Tây Phương và Ta-bà như nhau, tại sao còn phải cầu sanh Tây Phương?

Đáp: Vấn đề này về lý luận mà nói thì không có vấn đề, về sự mà nói thì khác biệt rất lớn, về lý tuyệt đối không có vấn đề, Ta-bà và Cực Lạc bình đẳng. Lại nói chúng ta và A-di-đà Phật cũng là bình đẳng, tôi hà tất phải niệm ngài? Có đúng vậy không? Đồi bên chúng ta mặc dù bình đẳng, nhưng ngài thành Phật, tôi vẫn đang là phàm phu, bạn nói có cần phải học theo ngài không? Đạo lý là ở chỗ này. Ngài đã học thành công rồi, thật ra mà nói giữa phàm phu và Phật, tôi đã giảng rất rõ ràng, rất thấu triệt, khác biệt ở chỗ nào? Chính là các ngài không có chấp trước, không có phân biệt, không có khởi tâm, không có động niệm, vậy thì thành Phật rồi. Chúng ta không làm được điều này, sáu căn của chúng ta tiếp xúc với cảnh giới sáu trần sẽ khởi tâm động niệm, sẽ phân biệt, sẽ chấp trước, vậy thì vĩnh viễn làm phàm phu, cho nên phàm thánh khác biệt là ở chỗ này.

Tôi đã giảng rất rõ ràng, nếu như nói không còn chấp trước nữa, vẫn khởi tâm động niệm, vẫn còn phân biệt, đó là A-la-hán, không có chấp trước; Bồ-tát thì sao? Bồ-tát không còn phân biệt nữa; Phật thì sao? Phật không còn khởi tâm động niệm nữa. Ngàn kinh vạn luận, tám vạn bốn ngàn pháp môn, tổng nguyên tắc nói tới chính là câu nói này, buông xuống vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, bạn vốn dĩ thành Phật, bạn chắc chắn không hề khác A-di-đà Phật, Thích-ca Mâu-ni Phật. Phiền phức là ở chỗ này, hiện tại vì sao bạn vẫn còn chấp trước? Bạn không chấp trước thì bạn sẽ thành A-la-hán, tại sao vẫn còn phân biệt? Không phân biệt thì bạn là Bồ-tát, là chuyện như vậy! Cho nên bạn thường nghĩ đến chuyện gì cũng không cần chấp trước, không cần phân biệt nữa, vậy thì đời này có hy vọng thành A-la-hán, thành Bồ-tát;

nếu như vẫn chấp trước phân biệt như vậy thì không còn hy vọng nữa, vậy thì vĩnh viễn làm碌 đạo luân hồi, chính là chuyện như vậy.

Cho nên, bạn nghĩ thử xem có muốn tới thế giới Cực Lạc không? Tới thế giới Cực Lạc thì thật ra mà nói, đoạn vọng tưởng phân biệt chấp trước tương đối dễ dàng, tại sao vậy? Môi trường sống ở nơi đó tốt, môi trường nhân sự cũng tốt, lòng người cũng đều là thanh tịnh, bạn nhìn rồi sẽ không sanh phiền não. Nhưng mà bản thân chúng ta phải có tâm thanh tịnh mới có thể đi được, tâm của chính mình không thanh tịnh, tới nơi đó làm ô nhiễm hoàn cảnh của người ta, vậy họ sẽ không tiếp nhận; cho dù A-di-đà Phật rất từ bi, bạn tới nơi đó phá hoại, đại chúng sẽ không chấp nhận. Đạo lý này rất quan trọng, tâm tịnh tức cõi Phật tịnh, điều kiện vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, đây mới là điều kiện hàng đầu thực sự, tâm phải thanh tịnh.

Cho nên dụng ý niệm Phật ở đâu? Chính là niệm ra tâm thanh tịnh, cách niệm như thế nào? Hôm nay chúng ta gặp được, phân biệt chấp trước, gặp được những chuyện này, mau chóng niệm Phật để buông xuống chuyện này. Cho nên dùng một niệm, một niệm A-di-đà Phật này dùng hết thấy vọng niệm, đây là một phương pháp; tới thế giới Tây Phương Cực Lạc, A-di-đà Phật cũng không cần nữa, bạn muốn A-di-đà Phật thì bạn vẫn là phân biệt chấp trước, sau đó bạn mới hiểu được đây là một phương pháp, là một phương tiện. Tại sao chúng ta không dùng quán tưởng? Quán tưởng khó, ví dụ như kinh Thập Lục Quán, tại sao không dùng? Quán tưởng lâu rồi sẽ chấp tướng, tức là chấp trước vào tướng đó. Tới thế giới Tây Phương Cực Lạc muốn bỏ tướng này đi, “phàm những gì có tướng đều là hư vọng”, bỏ tướng đó đi không dễ, bỏ câu danh hiệu này rất dễ, bởi vì danh hiệu là tên giả, dễ dàng trừ bỏ, tướng thì không dễ dàng trừ bỏ. Cho nên trì danh thù thắng hơn chấp tướng nhiều, tức là tương lai bạn muốn buông xuống tương đối dễ dàng; nếu quán tưởng thành công thì buông xuống là vô cùng không dễ dàng, ấn tượng quá sâu, chính là đạo lý này. Cho nên chúng tôi lựa chọn, đây cũng là Phật dạy chúng ta, chọn phương pháp trì danh niệm Phật, tới thế giới Cực Lạc bỏ đi dễ dàng, chưa tới thế giới Cực Lạc thì không được bỏ, tới thế giới Cực Lạc thì có thể bỏ.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, nếu cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc là vì lìa khổ được vui thì liệu có phải là một loại phân biệt chấp trước không?

Đáp: Đối với kinh giáo Tịnh độ bạn nên cố gắng thâm nhập thêm để học tập thì bạn sẽ hiểu rõ. Nếu chúng ta có phân biệt chấp trước, sanh tới thế giới Tây Phương Cực Lạc, được, đây chính là sự thù thắng của thế giới Cực Lạc. Tám vạn bốn ngàn

pháp môn, bất kỳ pháp môn nào thành tựu đều phải đoạn trừ vọng tưởng phân biệt chấp trước, tức là đoạn trừ phiền não. Vọng tưởng là vô minh phiền não, phân biệt là trần sa phiền não, chấp trước là kiến tư phiền não, trong kinh giáo Đại thừa, Tiểu thừa đều nói rất nhiều. Không hề nói không đoạn trừ phiền não thì có thể ra khỏi tam giới, không có chuyện này, ba loại phiền não này là gốc rễ của lục đạo luân hồi. Nghiêm trọng nhất là kiến tư phiền não, kiến tức là kiến giải, tư là tư tưởng, tức là cách nhìn của bạn đối với người, đối với việc, đối với vật, bạn nhìn sai rồi, bạn nghĩ sai rồi, đây là nghiêm trọng nhất, sau khi có thể buông xuống điều này, nhân lục đạo luân hồi không còn nữa. Cho nên chỉ cần đối với hết thấy pháp thế gian và pháp xuất thế gian, hết thấy người, hết thấy việc, hết thấy vật không còn chấp trước nữa thì bạn rất dễ dàng thoát khỏi lục đạo.

Thoát khỏi lục đạo là chứng quả A-la-hán, nhưng chưa rời khỏi mười pháp giới, ngoài lục đạo còn có Thanh văn, Duyên giác, Bồ-tát, Phật, tứ thánh pháp giới này, bạn ở nơi này vẫn không cách nào chứng đắc nhất chân pháp giới. Nhất định phải bỏ đi phân biệt, phân biệt là trần sa phiền não, buông xuống, phá một phẩm vô minh, phá một phẩm vô minh tức là không còn khởi tâm động niệm nữa, cũng buông xuống rồi, như vậy thì bạn mới có thể vượt qua mười pháp giới. Bên ngoài mười pháp giới gọi là nhất chân pháp giới, thế giới Hoa Tạng mà kinh Hoa Nghiêm nói tới, thế giới Cực Lạc là thế giới Hoa Tạng, đều phải đoạn hoặc chứng chân. Chỉ duy nhất pháp môn này của Tịnh tông đặc biệt, không cần đoạn, nhưng phải không chế được, tuy rằng chúng có nhưng không khởi tác dụng, đây gọi là mang nghiệp vãng sanh. Tám vạn bốn ngàn pháp môn không có mang nghiệp, mang nghiệp chỉ có một pháp môn này, cho nên như vậy dễ dàng hơn nhiều rồi. Đoạn này thực sự là khó, không chế được thì dễ dàng hơn nhiều, bạn chỉ cần có thể không chế được.

Cho nên mọi lúc đề cao cảnh giác, dùng điều gì để không chế? Dùng câu danh hiệu này để không chế, cho dù chúng ta là niệm thiện hay là niệm ác, hoan hỷ cũng không được, chỉ cần động thất tình ngũ dục thì dùng câu A-di-đà Phật đề nó xuống ngay lập tức, đây gọi là biết niệm Phật. Đề xuống lâu ngày thì sẽ khởi tác dụng, không niệm Phật cũng có thể không chế được, lúc này bạn sẽ bảo đảm vãng sanh, chỉ cần có thể không chế được, lúc này một niệm tương ưng một niệm Phật, niệm niệm tương ưng niệm niệm Phật. Công phu tốt có thể tự tại vãng sanh, tự tại vãng sanh tức là muốn đi sớm cũng được, muốn đợi đến khi thọ mạng của mình kết thúc cũng được, hoặc là thọ mạng đã kết thúc mà mình vẫn muốn ở thêm vài năm cũng

được, đây gọi là tự tại, sanh tử tự tại. Phải rõ ràng, phải thấu triệt lý và sự này, cho nên đây không phải là chấp trước. Chúng ta chính là bởi vì chấp trước nên không đoạn trừ được phiền não tập khí trên thế gian này, chúng ta đổi môi trường khác, tới thế giới Cực Lạc thân cận A-di-đà Phật, môi trường tu học nơi đó thù thắng hơn chỗ này của chúng ta quá nhiều!

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, có thể nghe thấy Phật Bồ-tát nói chuyện, xin hỏi đây là thuộc về nội tại hay là ngoại tại? Hay là thuộc về đạt được do tu nhân đòi trước?

Đáp: Chuyện này rất khó nói, có thể nghe thấy Phật Bồ-tát nói chuyện, là Phật Bồ-tát thật hay là Phật Bồ-tát giả? Vấn đề này thì rất nghiêm trọng, hiện tại giả mạo Phật Bồ-tát quá nhiều. Nếu bạn biết được chân tướng sự thật này, tức là nghe thấy, nhìn thấy cũng không để ở trong lòng, thường nghĩ tới câu “phàm những gì có tướng đều là hư vọng” mà trong kinh Kim Cang nói tới, không sanh tâm hoan hỷ, vậy là đúng rồi. Kinh Lăng-nghiêm nói rất hay, phàm là nhìn thấy những tướng này, bạn không cần để nó ở trong lòng, vậy là đúng, nếu để nó ở trong lòng, trúng ma rồi, bạn sẽ bị thiệt thòi mắc lừa, tại sao vậy? Bạn đã chấp tướng. Ngay lập tức kéo theo toàn bộ vọng tưởng phân biệt chấp trước, hơn nữa bạn sẽ còn khoe khoang: tôi nhìn thấy Phật, nghe thấy Phật, công phu của các bạn đều không bằng tôi. Không biết rằng bản thân đã trúng ma, rất nhiều, phải cẩn thận.

Cho nên bạn đây là nghe thấy, trong lòng của bạn nghĩ xem đối với tu học của bản thân bạn là có sự giúp đỡ hay là có tổn hại? Bạn phải xem từ chỗ này, những gì họ nói với bạn có chướng ngại hay là có giúp đỡ đối với pháp môn bạn tu. Tôi tu pháp môn này, có sự giúp đỡ đối với pháp môn của tôi thì tôi có thể nghe, nếu như họ nói pháp môn này không được, bạn phải đổi qua học pháp môn khác, vậy thì phiền phức tới rồi, chuyện này chắc chắn không được tiếp nhận. Kinh Kim Cang nói “pháp môn bình đẳng, không phân cao thấp”, chúng ta chọn lựa một môn này thì thâm nhập một môn, cả đời bạn không thay đổi thì mới có thành tựu. Thường xuyên thay đổi, thường nghe những ý kiến của người khác, bản thân không có chủ kiến thì rất khó thành tựu, đây là điều không thể không biết.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, phòng ngủ của hai vợ chồng nếu đồng thời lấy đó làm thư phòng thì liệu có không cung kính với kinh Phật và kinh điển thánh hiền không?

Đáp: Sinh sống đông đúc như ở Hồng Kông, diện tích mỗi nhà đều rất nhỏ, tôi thấy nhà của rất nhiều đồng tu đại khái chỉ có bốn mươi, năm mươi mét vuông, vậy thì không có cách nào; thậm chí có căn nhà còn nhỏ hơn thế này nữa, chỉ có một

căn phòng. Cho nên trong tình huống này, chúng ta có thể dùng một cái tủ, để kinh sách vào trong tủ, lúc không đọc tới thì đóng tủ lại, như vậy rất tốt. Tượng Phật cũng như vậy, khi chúng ta lạy Phật thì mở cửa tủ ra, lạy Phật, sau khi lạy xong thì đóng lại cất đi, đây là tâm cung kính. Cho nên đây là am thờ Phật nhỏ. Giống như am thờ Phật nhỏ của Nhật Bản, am thờ Phật nhỏ nhỏ như vậy họ đều có cánh cửa, rất có đạo lý, bình thường lúc không lạy Phật thì đóng cửa lại, bạn không nhìn thấy Phật, lúc lạy Phật thì họ lại mở cửa ra. Cho nên cách thiết kế đó đều rất có ý nghĩa, hơn nữa cũng rất cung kính. Chúng ta đối với kinh sách cũng dùng phương pháp này, như vậy rất tốt.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu ở đại học sư phạm Cát Lâm, có mấy câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên, khẩu hiệu của đại học sư phạm Bắc Kinh là “học làm thầy người, hành làm mô phạm cho đời”, khẩu hiệu của đại học sư phạm Cát Lâm là “hiếu học gắn với trí, lực hành gắn với nhân”, khẩu hiệu của đại học sư phạm Khúc Phụ - Sơn Đông là “học không biết chán, dạy không biết mệt”. Tiếp theo người hỏi có ba câu hỏi, xin hỏi khẩu hiệu của ba trường đại học sư phạm này có quan hệ văn hóa nội tại gì không?

Đáp: Câu hỏi này hỏi rất lớn, hỏi rất rộng, ở chỗ này không có cách nào nói chi tiết được. Dích thực là nó có quan hệ, nó là một thể, đây là văn hóa Trung Quốc mấy ngàn năm dung nhập thành một thể. Khẩu hiệu của ba trường này, chúng ta có thể nói là một mà ba, ba mà một, cách nói không giống nhau, nhưng ý nghĩa không có khác biệt quá lớn, đều tốt.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, khẩu hiệu của ba trường đại học này lại có gì khác nhau?

Đáp: Chỗ khác nhau là ở nhấn mạnh, trên thực tế nhấn mạnh này vẫn là không rời khỏi nguyên tắc dạy bảo của thánh hiền. Đại học sư phạm Bắc Kinh nói “học làm thầy người, hành làm mô phạm cho đời”, quan trọng nhất vẫn là hành vi, những gì bạn học được nhất định phải làm được, phải làm ra tấm gương tốt cho xã hội đại chúng. Phạm là mô phạm, nếu mỗi người làm giáo viên, mỗi người làm công tác giáo dục đều có thể làm ra tấm gương tốt cho xã hội đại chúng thì rất nhiều tệ nạn của xã hội này đều có thể thay đổi lại. Nếu như người làm công tác giáo dục cũng coi giáo dục như một món hàng, vậy thì khó rồi, chỉ chạy theo lợi ích của chính mình. Xã hội hiện nay chính là tham lam quá mức nghiêm trọng, trong Phật pháp nói tham sân si, tức là tam độc gần như đã đạt đến điểm bão hòa, không có ai không tham, cái gì cũng

tham, tham tài, tham danh, tham sắc, tham quyền thế địa vị, thậm chí học Phật vẫn tham, tham Phật pháp, vậy thì có cách gì đây!

Tham lam phát triển đến tột cùng, kết quả là gì? Toàn bộ nhân loại sẽ biến mất khỏi trái đất này. Sự thật này các nhà khoa học đã nói với chúng ta, trên trái đất trước đây đã xảy ra rất nhiều lần, hiện tại xem thử đáng về này, hình như lại sắp xảy ra rồi, cho nên mới có cách nói ngày tận thế. Đạo lý này các bạn nghĩ thử xem, bạn tỉ mỉ tư duy, quan sát từ thí nghiệm nước của tiến sĩ Emoto Masaru, là có đạo lý. Ý niệm này của mỗi người đều là niệm ác, phá hoại toàn bộ môi trường của trái đất, sau khi phá hoại thì trái đất nhất định phải tổ chức lại; tổ chức lại tức là chúng ta nói về trái đất biến hóa, lục địa có khả năng chìm xuống đáy biển, đáy biển lại sẽ biến thành núi cao. Các bạn phải biết được, đây không phải là tai họa tự nhiên, mà là do con người làm ra, là nghiệp lực của tất cả chúng sanh sinh sống ở nơi đó chiêu cảm tới. Đạo lý này sâu! Hiện tại người bình thường không biết, trong Phật pháp giảng rất rõ ràng, cho nên đây là một môn học vấn rất cao siêu.

Cứu vãn không ngoài điều gì khác, lòng người nếu đều có thể quay đầu, đều có thể hướng thiện thì vấn đề này sẽ có thể giải quyết. Hướng thiện cần ai dẫn đầu? Cần những người làm công tác giáo dục dẫn đầu. Hiện tại làm ngành giáo dục vô cùng khó khăn, khó khăn ở chỗ nào? Không tôn trọng giáo viên. Xã hội chỉ coi trọng kinh tế, chỉ sùng bái người giàu sang, không sùng bái người thực sự có tu dưỡng, có đức hạnh, lại còn thường hay xem nhẹ họ, coi thường họ, người dạy học nghèo nàn, có gì giỏi giang đâu. Chuyện này rất khó, cho nên hai câu này nói rất hay, khẩu hiệu của trường này vốn là “học làm thầy người, thân làm mô phạm cho đời”, thân trong từ thân thể, tôi sửa nó thành chữ hành, trường học cũng chấp nhận. Lúc tôi tới trường tham quan, trước cổng lớn nhìn thấy tám chữ này, tôi nói với hiệu trưởng, tôi nói tám chữ này chính là kinh Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm, họ rất ngạc nhiên. Bỏ-tát trong kinh Hoa Nghiêm chính là điều này. Hành là hành vi, lớn hơn phạm vi của thân thể rất nhiều, cho nên trường học cũng sử dụng.

Câu của đại học Cát Lâm là “hiếu học gần với trí, lực hành gần với nhân”, ý nghĩa của câu hiếu học gần với trí rất gần với câu học làm thầy người, ý nghĩa của câu lực hành gần với nhân cũng rất gần với câu hành làm mô phạm cho đời. Cho nên đề xướng một điều là hiếu học, một điều là ra sức thực hành, đều rất khó được. Chúng ta muốn thành tựu đức hạnh, học vấn, mấu chốt đích thực là ở chỗ này, bạn không hiếu học không được. Nhưng hiếu học hiện nay cũng không dễ dàng, tại sao vậy?

Buông xuống danh lợi mới có thể hiếu học, nếu như nói tâm ham thích danh lợi vượt hơn hiếu học thì sự hiếu học này không thể thành công được. Cho nên phải buông xuống danh văn lợi dưỡng, phải buông xuống hưởng thụ ngũ dục lục trần thì bạn mới có thể làm được hiếu học, bạn mới có thể làm được mô phạm cho đời.

Người trong thiên hạ đều ham thích danh văn lợi dưỡng, tài sắc danh thực thù, ngũ dục lục trần, vậy thì nguy rồi! Trước tiên phải hỏi bạn, bạn có thể không xem tivi không? Bạn có thể không nghe đài phát thanh không? Bạn có thể không xem báo chí không? Những thứ này là ô nhiễm nghiêm trọng nhất, nếu bạn có thể vứt bỏ chúng thì tâm của bạn sao lại không thanh tịnh được? Tâm không thanh tịnh thì không cách nào hiếu học được, không có cách nào làm tấm gương cho người đời được. “Học không biết mệt, dạy không biết mỏi”, vậy thì càng tiến thêm một bước nữa, đây thực sự là hiếu học. Sống đến già, học đến già, trong này thực sự nếm được mùi vị của pháp, cho nên pháp hỷ sung mãn, ưa thích dạy người khác, bằng lòng làm tấm gương tốt nhất cho người khác, mục tiêu vô cùng đúng đắn. Không thể hy vọng tất cả học sinh trong trường đều có thể làm được, trong trường có hai ba em đã là giỏi lắm rồi, cho nên nhất định phải hiểu điều này.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, lúc thực hành nên kết hợp mật thiết như thế nào?

Đáp: Thực hành là một vấn đề, nhất định phải buông xuống danh văn lợi dưỡng, phải có tinh thần hi sinh cống hiến thực sự, làm ra cống hiến chân thực cho văn hóa truyền thống, cho luân lý đạo đức, phải thực hành từ chỗ này. Lại giảng đến cụ thể, đó là nhất định phải thực hành Đệ Tử Quy. Không làm được Đệ Tử Quy thì khẩu hiệu này là giả, tất cả đều phải thực hành từ Đệ Tử Quy, giáo viên có thể làm được, học sinh có thể làm được thì tự nhiên sẽ cảm hóa người khác.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, khẩu hiệu của đại học sư phạm Cát Lâm là “hiếu học gần với trí, lực hành gần với nhân”, xin hỏi hiếu học nên chú ý những vấn đề gì? Thực hành nên giải quyết vấn đề gì?

Đáp: Hai vấn đề này có thể trả lời chung, trong buổi giảng chúng tôi thường nói đến chương ngại của học Phật, cho dù là tại gia hay xuất gia, tôi nói điều đầu tiên là tự tư tự lợi, thứ hai là danh văn lợi dưỡng, thứ ba là ngũ dục lục trần, thứ tư là tham sân si mạn, tôi giảng 16 chữ này. Nếu bạn không buông xuống được mười sáu chữ này, cửa Phật mặc dù rộng lớn, bạn không những không bước vào được cánh cửa này, mà cánh cửa này ở đâu cũng không tìm thấy. Hiếu học, lực hành cũng phải buông xuống 16 chữ này, buông xuống được mười sáu chữ này, tìm thấy cánh cửa

rồi, có lỗi có thể tiến vào; không thể buông xuống 16 chữ này, Nho và Phật đều là không vào được cánh cửa này. Lực hành Đệ Tử Quy, nhất định phải làm được 100% Đệ Tử Quy, sau đó bản thân phải buông xuống tự tư tự lợi, khởi tâm động niệm không vì chính mình, mà vì xã hội, vì đất nước, vì hết thảy chúng sanh, đó mới thực sự gọi là hiếu học, đây là trí tuệ chân chánh. Nghiêm túc mà làm, đây là thực hành chân chánh. Nhân tức là nhân từ, nhân từ trong Phật pháp gọi là Bồ-tát, trong cửa Phật thường tôn xưng người khác là “nhân giả”, các bạn phải biết được, nhân giả chính là Bồ-tát, là người nhân từ, đây là tên gọi khác của Bồ-tát.

Hỏi: Thứ ba, xã hội hiện đại coi trọng phân công hợp tác, mô hình quản lý, mà thánh vương Trung Quốc từ xưa đến nay lại có lý niệm “tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ”. Xin hỏi nên kết hợp vận dụng lý niệm “tu tề trị bình” và quản lý học hiện đại như thế nào?

Đáp: Cuối thời Thanh, đầu những năm Dân Quốc, Trung Quốc đích thực có phương pháp được đề xướng bởi một số vị đại Nho rất gần với những điều được nói ở đây, đó chính là “học theo phương Đông là thể, học theo phương Tây là dụng”. Phương pháp này người Nhật Bản đã sử dụng, cho nên người Nhật Bản từng cường thịnh một thời. Người Trung Quốc tự mình vứt bỏ gốc rễ này, hy vọng được tây hóa hoàn toàn, kết quả Trung Quốc tự mình vứt bỏ gốc rễ, những thứ bên ngoài lại không học được, học quá tạp, quá nhiều, học không đâu vào đâu, tạo thành tai họa cho Trung Quốc trong 100 năm gần đây, chúng ta phải biết điều này. Nhưng Nhật Bản hiện tại có thể nói từ sau những năm 70 đã xảy ra vấn đề, tại sao vậy? Dần dần họ đánh mất gốc rễ này, sau khi đánh mất thì tai họa nhiều. Chuyện này vào 30 năm trước, đúng là vào những năm 70, tiến sĩ Toynbee từng thảo luận qua vấn đề này với Daisaku Ikeda. Vấn đề này rất nghiêm trọng, tiến sĩ Toynbee nhấn mạnh nếu văn hóa truyền thống Trung Quốc không thể phục hưng thì đó là tai họa của toàn nhân loại.

Hiện tại chúng ta nhìn thấy xã hội trên toàn thế giới này hỗn loạn không yên, dùng phương pháp gì để giải quyết? Đích thực Đệ Tử Quy có thể giải quyết, ông nói “muốn giải quyết vấn đề xã hội của thế kỷ 21, chỉ có học thuyết Khổng Mạnh và Phật pháp Đại thừa”. Tôi nêu ra, tôi thảo luận với một số chuyên gia học giả, tôi nói Khổng Mạnh có thể giải quyết sao? Các bạn xem Tứ Thư Ngũ Kinh, Thập Tam Kinh có được không? Phật pháp Đại thừa, như Hoa Nghiêm, Pháp Hoa, Lăng-nghiêm, kinh Đại thừa có thể giải quyết sao? Không được! Lời ông nói có sai không? Không nói sai, Nho và Phật mà các bạn nhìn thấy là hoa lá, hoa quả cành lá, hoa quả cành

lá không giải quyết được vấn đề hiện tại. Điều gì mới có thể giải quyết? Gốc rễ, gốc rễ của nhà Nho là Đệ Tử Quy, gốc rễ của Phật pháp chính là Thập Thiện Nghiệp. Cho nên không cần những đại kinh đại luận này, có thể đem kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, Đệ Tử Quy, những thứ này bạn thấy rất đơn giản, đó là gốc rễ, có thể phổ biến nó trên toàn thế giới, ai nấy đều thực hành làm được, thiên hạ thái bình, chuyện gì cũng đều không có. Sau khi bạn cảm rễ này, rồi mới dần dần đề cao, đây mới là cách; bằng không mà nói, bạn giảng quá cao, đó là lý tưởng, không làm được. Nhất định phải làm từ gốc rễ, gốc rễ này là gì? Vẫn là bắt đầu từ giáo dục gia đình.

Hiện tại dạy học khó! Có rất nhiều giáo viên kể khổ trước mặt tôi, học trò không nghe lời, không dễ dạy; bậc làm cha mẹ tới nói với tôi, con cái không nghe lời, không quản được, đều xuất hiện vấn đề, đây là thế nào? Nguồn gốc xã hội động loạn là ở chỗ này, gốc rễ động loạn rồi thì xã hội này làm sao thái bình được? Đây là thế nào? Lo là giáo dục gia đình, cho nên nhất định bắt đầu làm từ gia đình. Hiện tại giáo dục gia đình phiền phức, cần điều gì? Cha mẹ và con cái cùng học, nếu như con cái bạn đi học mà cha mẹ không học, con cái nhìn thấy, cha mẹ bắt con làm mà cha mẹ không làm, cha mẹ lừa con, chúng làm sao phục được? Cho nên hiện tại chính là cần nam nữ già trẻ các ngành các nghề cùng nhau học.

Chúng tôi đã làm công việc này ở Thang Trì, thực sự có hiệu quả, khiến chúng tôi cũng rất có lòng tin. Chúng tôi mới dạy được ba tháng ở Thang Trì, cư dân nơi đó là 48.000 người, 16 thôn, 48.000 người, chúng tôi dùng chỗ này làm nơi làm mẫu, làm nơi thí nghiệm, cư dân ở nơi này, nam nữ già trẻ các ngành các nghề cùng nhau học. Cho nên giáo viên của chúng tôi rất vất vả, hơn 20 vị giáo viên xuống nông thôn, tới mỗi nhà để dạy. Hiện tại nghe nói tố chất phong khí của người dân đều được nâng cao rộng rãi, giữa người với người biết tôn kính lẫn nhau, hợp tác với nhau, đã hiểu được rồi, trước đây mỗi người chỉ lo cho chính mình; hàng xóm cãi nhau, vợ chồng trong nhà cãi nhau, hiện tại không còn hiện tượng này nữa; ở trong cửa hàng nhân viên trông coi đồ đạc rất kỹ nhưng vẫn thường mất đồ, hiện tại học Đệ Tử Quy, mới học được hai ba tháng, không cần trông nom, đồ đạc cũng sẽ không mất, tức là ít kẻ trộm. Đây là hiện tượng rất tốt. Tôi nói nếu thêm ba tháng nữa thì nơi này có thể sẽ có hiệu quả càng tốt hơn. Hiện tại mỗi người gặp người khác đều mỉm cười, hơn nữa hành lễ với người khác đều là cúi chào 90 độ. Mọi người đều xem qua băng ghi hình mà họ quay lại, cho nên rất khó được, nằm ngoài dự đoán của chúng tôi. Cô Dương nói người dân dễ dạy, không khó, rất dễ dạy, thực sự dạy họ thì họ sẽ hiểu.

Cho nên hiện tại thị trấn nhỏ này, người của 16 thôn trang có thể chung sống hòa thuận với nhau.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, thánh vương Trung Quốc đề xướng tinh thần “mỗi ngày mới, hằng ngày mới, lại ngày mới”, liệu có thể hỗ trợ cho sự phát triển từng ngày của khoa học kỹ thuật hiện nay không?

Đáp: Có thể, nhưng điều quan trọng nhất là phải biết được, phải lấy luân lý đạo đức làm chủ, khoa học kỹ thuật là hỗ trợ, như vậy mới có thể trị vì thiên hạ thái bình. Nếu như lấy khoa học kỹ thuật làm chủ, luân lý đạo đức đặt ở vị trí thứ hai, vậy thì sự động loạn của thế giới này vĩnh viễn sẽ không lắng xuống được, đây là chắc chắn. Khoa học kỹ thuật phát triển đến tột cùng, thế giới này sẽ hủy diệt, không thể không biết đạo lý này. Cho nên người có học thức, như tiến sĩ Toynbee, ông nói rất hay, khoa học kỹ thuật không cần phải tiến bộ như hiện tại, chỉ có sự giúp đỡ đối với dân sinh, ăn mặc đi ở của chúng ta thì có thể phát triển, rất nhiều thứ không cần thiết đối với chuyện này thì bạn hà tất phát triển thứ này làm gì? Phát triển thứ này không có chút ý nghĩa nào, chỉ mang lại tai họa cho nhân loại. Ông nghe nói khoa học kỹ thuật du nhập vào Myanmar chỉ có ăn mặc đi ở cộng thêm vệ sinh, các khoa học kỹ thuật khác đều không cần. Đây là đúng đắn, chính sách này là đúng đắn.

Nếu như nói khoa học kỹ thuật là thứ tốt như vậy, tổ tiên Trung Quốc chúng ta sớm đã đi con đường này. Khoa học kỹ thuật sớm nhất phải biết được là ở Trung Quốc, không phải ở nước ngoài. Vào thời cổ đại chúng ta đã phát minh ra la bàn, thuốc súng, vào thời nhà Hán, trong sách đều có ghi chép, đã có người học bay lượn, tức là phi hành; xe trâu gỗ của Gia Cát Lượng, chuyện này mọi người đều biết, cơ giới hóa vận chuyển, bạn xem sau cùng họ đều hủy hết toàn bộ, không để lại cho người đời sau, tuyệt đối không phải là tự tư tự lợi. Những công cụ khoa học này, nếu như rơi vào tay kẻ có dã tâm thì phiền phức rất lớn! Tuyệt đối không phải là chuyện tốt, cho nên phát triển luân lý đạo đức, không phát triển khoa học kỹ thuật.

Thế nên bạn phải biết được, những phát minh, phát triển của khoa học kỹ thuật, nhân loại phải trả giá biết bao nhiêu, các bạn có từng tính toán qua chưa? Hiện tại giao thông thuận tiện, thông tin phát triển, phải trả giá bao nhiêu? Tình người không còn nữa. Trước đây một người thân bạn bè tới thăm, tình người sâu đậm biết bao! Một ngàn dặm phải đi mười mấy ngày, đi nửa tháng mới tới; hiện tại một ngàn dặm chỉ một tiếng là tới, không còn tình người. Trước đây con người sinh sống, hàng xóm láng giềng là giúp đỡ hợp tác lẫn nhau, thương yêu kính trọng lẫn nhau, khiến cho

cuộc sống thú vị; hiện tại đều sống trong tòa nhà lớn, hàng xóm sống mấy chục năm mà cũng không biết tên họ của người ta, trước giờ chưa từng chào hỏi, đây đâu phải là con người? Ngay cả súc sanh còn không bằng, bạn hãy nghĩ xem cái giá phải trả đau đớn biết bao. Không giúp ích gì đối với cuộc sống thường ngày, lại muốn phát triển lên vũ trụ, đây là có ý nghĩa gì? Không có chút ý nghĩa nào. Tại sao bạn không mang số tiền này, người khổ nạn trên thế giới này rất nhiều, tại sao không đi giúp đỡ họ? Phát triển những vũ khí hạt nhân, vũ khí sinh học này tốn biết bao nhiêu tiền, tại sao không mang đi cứu người, bạn làm những thứ này làm gì? Vấn đề này vô cùng nghiêm trọng.

Hiện tại cuộc sống của chúng ta tương đương với điều gì? Chính là sống trong quả bom nguyên tử chưa nổ, tùy thời sẽ nổ tung. Hiện tại những đất nước có vũ khí hạt nhân trên toàn thế giới, số lượng bom nguyên tử thống kê có hơn 100.000 quả, có thể hủy diệt trái đất này mấy trăm lần, bạn nói xem vấn đề này có đáng sợ không? Có người nào sống trên thế gian này có cảm giác an toàn? Chuyện này quá đau khổ! Đây là thế nào? Là khoa học kỹ thuật mang tới. Hiện tại những vị lãnh đạo đất nước này vẫn còn có thể không chế, không dám phát động chiến tranh vũ khí hạt nhân, nhưng thế hệ tiếp theo, bạn có thể giữ được chúng không? Thế hệ tiếp theo tiếp nhận giáo dục gì? Giáo dục của máy chơi trò chơi điện tử, dạy điều gì? Hằng ngày dạy đánh giết, là trò chơi. Cho nên ở nhà chúng giết cha mẹ, giết anh em, ở trường học giết giáo viên, giết bạn học, chúng không biết đó là phạm tội, không biết đó là sai lầm, nguyên nhân là gì? Trò chơi mà, hằng ngày giết người trong trò chơi, chính là cách giết như vậy. Đợi chúng trưởng thành, vũ khí hạt nhân rơi vào tay chúng, chúng mang ra chơi rồi ném lung tung, bạn nói xem thứ này nghiêm trọng biết bao!

Cho nên, hiện tại tôi đang nghĩ cách đoàn kết các vị lãnh đạo, lãnh tụ tôn giáo của những quốc gia này trên thế giới, chúng tôi cùng nhau kêu gọi, hy vọng những quốc gia có vũ khí hạt nhân thì hãy phá hủy tất cả vũ khí hạt nhân, như vậy mới là thực sự an toàn. Phiền phức lớn rồi! Làm ra những thứ này để làm gì? Trong Phật pháp nói nhân quả, chế tạo một quả bom nguyên tử, người chế tạo bom nguyên tử chắc chắn là đọa địa ngục A-tỳ, vĩnh viễn không thể thoát ra được. Bạn nói xem tạo ra thứ này làm gì. Tin khoa học, không tin tôn giáo, không tin nhân quả, không phải không tin thì không có, vẫn là có, bạn vẫn phải thọ, tới lúc đó thì hối hận đã muộn. Cho nên thứ này có thể hủy diệt thế giới, đây chính là tiểu tam tai mà trong Phật pháp nói tới, cũng chính là ngày tận thế mà tôn giáo phương Tây nói tới, đây là do con

người làm ra. nếu Albert Einstein là người Trung Quốc, đã từng tiếp nhận giáo dục truyền thống Trung Quốc, thì ông tuyệt đối sẽ không nói ra bí mật về bom nguyên tử, đây là do chưa từng tiếp nhận giáo dục Trung Quốc.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, hiện tại mỹ thuật nhấn mạnh phát huy cá tính của riêng mình, sáng tạo độc đáo mới lạ, xin hỏi như vậy có mâu thuẫn với lời Khổng tử nói là “tư vô tà”, “phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nói, phi lễ chớ làm” không?

Đáp: Mâu thuẫn, cho nên người làm văn học nghệ thuật, nếu như tác phẩm của họ có thể khơi dậy tham sân si mạn của người khác thì tương lai đọa địa ngục A-tỳ, tại sao vậy? Bạn dạy hư người khác, bạn dụ dỗ người khác hư hỏng. Người làm công việc văn học nghệ thuật, đây là trước đây tôi giảng kinh ở Đài Loan, bởi vì gần nơi của tôi có trường Chuyên khoa Báo chí Thế giới, trong đó có khoa điện ảnh. Các bạn học ở đó tới nghe, tôi nói các bạn tương lai chắc chắn đọa địa ngục A-tỳ, có bạn học đã đổi nghề, không học nữa. Là thật chứ không phải giả. Thế giới này tại sao lại trở nên xấu? Chính là các bạn làm xấu nó. Tổng giám đốc đài truyền hình Phục Hưng Hoàng, ông Lưu Trường Lạc ở chỗ này của chúng ta, cũng là bạn tốt của tôi, lần đầu gặp mặt, tôi đã nói với ông, tôi nói hiện tại trên thế giới có hai loại người có thể cứu thế giới, cũng có thể hủy diệt thế giới. Ông hỏi là hai loại người nào? Tôi nói một là người lãnh đạo đất nước, loại hai chính là người làm ngành này của ông. Hiện tại truyền thông đại chúng có tầm ảnh hưởng giáo dục lớn nhất, truyền hình không có thiện ác, không có tội, nội dung của các ông chiếu là gì? Ông phát sóng thiện thì ông cứu thế giới, ông phát sóng giết trộm dâm dối thì ông sẽ hủy diệt thế giới.

Hỏi: Thứ hai, nếu dựa theo tiêu chuẩn của người xưa, vậy nghệ thuật liệu có quá cứng nhắc không, nên sáng tạo cái mới như thế nào?

Đáp: Cứng nhắc là an toàn, sáng tạo cái mới là hủy diệt. Có người hỏi bạn, bạn thích sáng tạo cái mới, bạn thích toàn bộ thế giới này hủy diệt hay là hy vọng trên thế giới này có trật tự? Tức là nói bạn muốn cứu người hay bạn muốn giết người? Đó là ở lương tâm của bạn.

Hỏi: Thứ ba, người học tập nghệ thuật nên dùng tiêu chuẩn này như thế nào để điều chỉnh tâm thái và phương hướng sáng tác?

Đáp: Nhất định phải tiếp nhận giáo dục truyền thống luân lý đạo đức, nếu bạn có giáo dục luân lý đạo đức, nghệ thuật sáng tạo cái mới của bạn sẽ khác. Chúng tôi có một người bạn, cư sĩ Giang Dật Tử, cũng là người học Phật, ông là học trò của thầy Lý, ông là họa sĩ, bạn xem tranh của ông sẽ khác. Trong tranh của ông có luân lý đạo đức. Năm kia tôi mời ông vẽ bức tranh Địa Ngục Biến Tướng Đồ, ông dùng thời gian một năm vẽ xong, các bạn cũng đều nhìn thấy rồi. Chỗ chúng tôi có đĩa, đĩa tiện hơn tranh vẽ, bạn mang về nhà rồi cả gia đình có thể xem cái này, không cần xem tivi nữa.

Hiện tại con người rời khỏi tivi thì không thể sống được, vậy thì chỉ có con đường chết, đó là thuốc phiện, thuốc phiện sẽ gây nghiện, không dùng thì không thể sống được. Chúng tôi vì chuyện này mới dùng thời gian một năm quay bộ phim truyền hình Liễu Phàm Tứ Huấn, hiện tại là tháng 4, đã hoàn thành rồi. Lần này đại khái tôi có thể xem được, họ mang tới, tương lai chúng ta làm đĩa phim số lượng lớn; phim truyền hình 23 tập. Hy vọng mỗi người các bạn mỗi ngày đều xem phim này ở nhà, xem hết lần này đến lần khác, sau khi xem xong lại xem lại từ đầu. Nếu như có thể xem một năm, toàn bộ gia đình các bạn đều thay đổi, không cần xem những thứ khác, nếu xem một năm thì cả nhà bạn đều thay đổi. Tiến độ sau này sẽ nhanh hơn một chút, sau khi quay xong bộ này thì chúng tôi sẽ quay Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, 30 tập Cảm Ứng Thiên Vựng Biên, thứ ba chính là An Sĩ Toàn Thư, An Sĩ Toàn Thư cũng là 30 tập, còn có Chuyện Ông Du Tịnh Ý Gặp Táo Thần, tôi không biết là bao nhiêu tập, phim này hơi ngắn một chút. Đây là phim đầu tiên chúng tôi đang làm.

Bộ đầu tiên tương đối khó khăn một chút, bởi vì trang phục, đạo cụ của nó đều phải làm mới, sau này những trang phục này có rất nhiều, đều có thể dùng lại, chi phí về mọi mặt có thể tiết kiệm một chút. Tôi nghe nói những diễn viên đóng phim này, ai cũng đều thay đổi, họ là người đầu tiên được độ, ai cũng đều thay đổi. Chúng tôi dùng phương pháp này. Không có cách nào, hiện tại in sách, mọi người không hứng thú với sách, chỉ có xem tivi mới có hứng thú, nên mới nghĩ cách biến sách thành tivi.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng nói, tiêu chuẩn này đối với người học tập nghệ thuật rất cuộc có tầm quan trọng thế nào?

Đáp: Tâm quan trọng đó là họ cứu nhân loại hay là hủy diệt nhân loại? Các bạn tư duy theo phương hướng này, sáng tác nghệ thuật này của họ không phải là cứu nhân loại thì là hủy diệt nhân loại.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi về việc người lớn tuổi học Phật. Xin hỏi chữ “thật thà” trong bốn chữ “thật thà niệm Phật” là chỉ điều gì? Liệu có thể giải thích sự tương trong cuộc sống hàng ngày không?

Đáp: Hai chữ “thật thà” này không dễ gì, chỉ cần thật thà thì không ai không thành tựu. Thật thà chính là giữ quy tắc, quy củ, thật thà làm theo lời dạy bảo của đức Phật, không được thêm vào ý nghĩ của chính mình, đó gọi là thật thà. Nếu thêm ý nghĩ của chính mình vào thì không thật thà. Bồ-tát Đại Thế Chí dạy chúng ta phương pháp niệm Phật, “nhiếp trọn sáu căn, tịnh niệm tiếp nối”, bạn làm được câu này chính là thật thà. Bồ-tát Giác Minh Diệu Hạnh giảng càng dễ hiểu hơn, ý nghĩa là giống nhau, phương pháp niệm Phật thế nào? Không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn chính là thật thà. Hiện tại điều phiền phức nhất của chúng ta là xen tạp, hoài nghi, thật ra mà nói, tin thì tin nhưng tin không thật. Bởi vì tin không thật nên bạn mới xen tạp, nếu tin thật sự, nguyện thiết tha thì tự nhiên sẽ không xen tạp.

Cho nên nói tới niệm Phật, chúng tôi liền nhớ tới người thợ vá nôi, là đệ tử của lão hòa thượng Đế Nhân. Đây là chuyện vào 30 năm trước, lão pháp sư Đàm Hư thường nhắc đến ở Hồng Kông, tôi nghe được lão pháp sư nói ở trong băng ghi âm. Băng ghi âm này là đồng tu Hồng Kông gửi tới San Francisco, lúc đó tôi ở San Francisco, gửi qua bên đó. Giọng vùng miền của ngài rất nặng, nhưng vẫn có thể nghe được, tôi nghe hơn 30 lần mới có thể nghe được 90%, sau đó tôi nhờ người đánh thành văn bản, văn bản này cũng đều in ra rồi, là một bài khai thị rất khó được.

Giống như người đồ đệ thợ vá nôi này thì chính là thật thà niệm Phật. Mà phương pháp Đế lão dạy cho ông thực sự đơn giản, dễ hiểu, bởi vì bản thân ông chưa từng đi học, không biết chữ, là người nhà quê, cuộc sống rất gian khổ. Sau khi lão hòa thượng nhận ông, không biết chữ nên ông không thể học kinh giáo, đồng thời tuổi tác cũng lớn rồi, ngoài 40 tuổi, bạn nói học những ngũ đường Phật sự này thì ông cũng học không nổi. Cho nên dạy ông, sau khi cạo tóc xong thì đưa về quê, tìm một ngôi miếu cũ không ai ở, để một mình ông ở trong đó, bảo với ông một câu “Nam-mô A-di-đà Phật”. Ông niệm câu này, niệm mệt thì ông nghỉ ngơi, nghỉ ngơi xong lại tiếp tục niệm, tương lai chắc chắn có chỗ tốt. Ông cũng không hỏi có chỗ tốt gì, ông cũng không hỏi, thầy dạy tôi niệm thì tôi niệm, thực sự là y giáo phụng

hành. Ba năm ông niệm thành công rồi, biết trước thời gian, đứng mà vãng sanh. Lão pháp sư Đệ Nhàn rất vui, rất tán thán ông, Đệ lão nói từng lâm trong thiên hạ, những trụ trì, phương trượng, hòa thượng, những pháp sư giảng kinh thuyết pháp, không ai có thể bằng ông được. Ba năm, ông thật thà, tại sao ông thành công? Chính là thật thà, nghe lời thầy, y giáo phụng hành.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi tâm niệm “chán rời Ta-bà” và nguyện hạnh “quay về Ta-bà” liệu có xung đột không? Có thứ tự không? Làm thế nào mới viên mãn?

Đáp: Không có xung đột, nhưng có thứ tự. Nếu như bạn tham luyến thế giới Ta-bà thì có chướng ngại đối với vãng sanh; nói cách khác là bạn đi không được. Tới thế giới Tây Phương Cực Lạc, mục đích của bạn phải đúng đắn, không phải là đi hưởng phước; nếu như nghĩ thế giới Tây Phương Cực Lạc tốt, tới đó hưởng phước thì bạn đi không được. Nơi đó là trường học, tới nơi đó cầu học, sau khi học xong thì ta phải tới thế gian này phổ độ chúng sanh. Đừng cho rằng trường học này rất khá, tốt hơn nhà tôi rất nhiều, sau khi tôi đi học thì tôi không rời khỏi nữa, coi đó là nhà, vậy thì trường học còn dám nhận bạn sao? Chắc chắn không dám nhận bạn, cho nên là có giai đoạn. Quay về Ta-bà là sau khi học thành tựu thì bạn nhất định phải giúp đỡ hết thầy chúng sanh khổ nạn.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, xin hỏi giữa “việc tốt không bằng không có việc” và “vâng làm các việc thiện” có gì khác nhau?

Đáp: Hai điều này có khác biệt, vâng làm các việc thiện là nguyện, việc tốt không bằng không có việc là hành, là tu hành. Tu hành, Phật dạy chúng ta, các bạn thường đọc Phổ Hiền hạnh nguyện, đều nhớ rất rõ, Bồ-tát dạy chúng ta “tùy hỷ công đức”, chúng ta phải hiểu được ý nghĩa của tùy hỷ, “hằng thuận chúng sanh”. Cho nên Phật pháp nói là duyên, có duyên phải làm, không có duyên thì không cưỡng cầu. Tôi tới Hồng Kông giảng kinh, bên này có đồng tu tới tìm tôi thì tôi tới; không tới tìm tôi thì tôi sẽ không tìm đồng tu bên này, tôi sẽ không tìm các bạn để yêu cầu mời tôi giảng kinh, sẽ không làm vậy, các bạn tìm tới cửa thì không còn cách nào.

Hồng Kông cũng coi như là trước đây có duyên, 30 năm trước đây tôi giảng kinh ở bên này đã kết pháp duyên, vào lúc đó mỗi năm đều tới Hồng Kông giảng một tháng, rất nhiều năm đều là như vậy. Trong đó có một khoảng thời gian bị gián đoạn tương đối lâu một chút, đại khái là bảy năm, đây là đồng tu bên này nói với tôi. Lúc [Hồng Kông] trao trả tôi có tới thăm, lúc tới thăm thì gặp lại đồng tu cũ, họ nói: pháp sư, đã bảy năm rồi thầy không đến đây. Lâu như vậy à! Hình như đâu có lâu vậy.

Quả thật là bảy năm, đây đều là duyên phận, thường là tùy duyên, không có duyên thì không được, có duyên vậy thì tùy duyên. Cho nên việc tốt không bằng không có việc, nhưng mà có duyên thì không được, khi gặp được chuyện này thì vẫn phải đi làm, nhưng mà đi làm nhất định phải như pháp. Có lợi ích đối với chúng sanh, đối với bản thân không có chướng ngại, điều này rất quan trọng. Cho nên, điều này không hề trái ngược với “vãng làm các việc thiện”.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, xin hỏi chín phẩm liệu đã bao gồm tất cả căn tánh của chúng sanh chưa? Nếu không có thì căn tánh thấp hơn hạ hạ phẩm có thể vãng sanh không?

Đáp: Có, thấp hơn hạ hạ phẩm chính là có hoài nghi đối với thế giới Cực Lạc, sanh tới thế giới Cực Lạc gọi là sanh tới biên địa, trong kinh Vô Lượng Thọ có nói, các bạn đọc thử sẽ rõ. Nhưng tại sao họ vẫn vãng sanh vậy? Họ muốn thử xem, nếu nó thực sự có thì tôi vãng sanh, không có thì thôi. Họ có tâm niệm như vậy, họ thực sự làm thì họ mới có thể vãng sanh; nếu họ hoài nghi, không chịu làm, ý nguyện vãng sanh không kiên quyết thì họ đi không được. Mặc dù hoài nghi nhưng họ vẫn muốn thử, họ làm rất hết lòng, họ thực sự có được lợi ích. Cho nên tâm này sanh tới thế giới Cực Lạc, ngay cả hạ hạ phẩm đều không đủ tư cách, sanh tới biên địa nghi thành.

Hỏi: Thứ năm, ông nói: con từng nghe nói gà trống, chim, chó hoặc rắn đều biết niệm Phật, hơn nữa còn có thể vãng sanh thế giới Cực Lạc, xin hỏi những sanh mạng nhỏ này cả đời đều chưa từng hiểu dưỡng cha mẹ, tôn trọng sư trưởng, chúng làm thế nào mà có được điều kiện vãng sanh?

Đáp: Bạn làm sao biết được chúng không hiểu thuận cha mẹ? Có khả năng chúng hiểu thuận cha mẹ còn hơn bạn. Những động vật nhỏ này có thể vãng sanh, đời trước đều là người niệm Phật, thiện căn rất sâu dày, đọa lạc vào cõi súc sanh. Đọa lạc vào cõi súc sanh thì chúng liền hối hận, chúng sám hối, vừa gặp được Phật pháp liền khơi ra thiện căn của chúng, cho nên sự tinh tấn của chúng còn vượt hơn người bình thường chúng ta, chúng ta không biết điều này. Những câu chuyện này rất nhiều, đây là chúng tôi thường gặp được.

Hỏi: Tiếp theo là ba câu hỏi của đồng tu Hồng Kông, thời gian của chúng ta sắp hết rồi nên phải lược bớt. Câu hỏi cuối cùng là câu hỏi của đồng tu ở Canada, trước đây khi cha mẹ chồng còn sống, con đối với họ rất bất hiếu, hiện nay người mất cũng đã mất. Đệ tử hiện tại học Phật thì nên sám hối thế nào mới có thể tránh khỏi quả báo tội ngũ nghịch?

Đáp: Niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, hồi hướng công đức mỗi ngày tu hành của chính mình cho họ, thực sự sám hối quay đầu, biết được trước đây sai lầm là được rồi. Tốt rồi, ba câu hỏi của đồng tu Hồng Kông để lại cho lần sau, hôm nay chúng ta giải đáp tới đây thôi.